

[Per Hækkerup.]

være blevet meget vred på os; det er naturligvis kedeligt. Det ærede medlem hr. Poul Møller har i en kronik i Dagens Nyheder nærmere drøftet dette spørgsmål og er næsten nået til at beklage den opdeling i tinget, der hænger sammen med, at man etablerede VK-fronten. Det er, ligesom det har betydning, at så majoriserer regeringen sine ting igennem; der bliver ikke tale om en virkelig forhandling i folketinget, når folketinget på den måde er opdelt i to omtrent lige store grupper. Hvis man nu skulle vurdere situationen i dag, så er indtrykket vel nærmest det, at denne front synes at vakle, at dette samarbejde mellem V og K har fået flere og flere skår. Det har den senere tids afstemninger båret vidnesbyrd om. Om det så er det ærede medlem hr. Poul Møller så forfærdelig ukært, skal jeg lade være usagt; kronikken tyder i hvert fald ikke på det.

Det afgørende er, at hvor regeringspartier og opposition står med helt forskelligt principielt udgangspunkt over for de spørgsmål, der skal behandles, må man ikke forvente, at en mellemvej er farbar; dér må vandene skille, og dér må regeringspartierne have ret til at benytte det flertal, de har i tinget, til at gennemføre deres egne forslag, uden at oppositionen med rette kan kalde det en majorisering, og uden at oppositionen med rette kan føle sig tilsidesat. Men hvor der principielt ikke er en uoverstigelig kløft mellem opposition og regeringspartier, har vi kunnet tale os til rette om lovgivningens udformning i enkeltheder, og jeg vil da gerne sige, at det er mit parti fortsat rede til.

Formanden: Må jeg for en ordens skyld gøre opmærksom på, at det, at et medlem beklager sig over en udtryksform, som vedkommende anser for urimelig eller uretfærdig, ikke begrænser ytringsfriheden.

Erik Eriksen: Også jeg skal knytte nogle ord til de herrer ministres redegørelser i går. Til enkelte afsnit har min partifælle det ærede medlem hr. Per Federspiel nogle bemærkninger at gøre. Måske må jeg med det samme bede den højtærede formand om tilladelse til at bringe bare et par citater i løbet af min tale.

Det er jo netop i dag et halvt år siden, der sidst afholdtes en såkaldt storpolitisk debat her i tinget, og jeg synes, det i og for sig er påfaldende, som stemningen er skiftet i løbet af disse 6 måneder. Det vil endnu huskes, hvor kry man på enkelt side af regeringshold var over valgets udfald. Regeringspartierne var gået til valg på slagordet om at gøre gode tider bedre, og socialdemokratiet havde opnået en mandatfremgang på hele 6. Inden for det radikale parti var man som så ofte før mere interesseret i at beskæftige sig med venstres forhold end med partiets egen næsten ubrudte nedgangslinje.

Regeringens vurdering af den økonomiske udvikling var endnu præget af valgkampens agitation; man kørte stadig på den melodi, at alt stod vel til her i landet. I den højtærede statsministers tale ved samlingens åbning var der ikke ét ord, som tydede på, at man inden for regeringen nærrede nogen som helst frygt for den kommende udvikling, skønt denne udviklings forløb var til at forudse. I dag er billedet et andet. Nu drøftes ganske frit efterårets skatteforhøjelser; der tales ikke mere om fremgang i vor produktion; nu taler man om, at man håber at undgå et tilbageslag. Endnu har vi den fulde beskæftigelse, og regeringen mener åbenbart, at den vil vare dyrehavstiden ud, men derefter synes man at være indstillet på, at der godt kan blive nogle vanskeligheder. Det er ikke den højtærede statsministers udtalelse, men vi har f. eks. hørt fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, at man er indstillet på, at der kan blive nogle titusinder ledige. Jeg kunne såmænd nævne andre eksempler på dette stemningsomsving, men det skal jeg lade ligge.

Overalt i Europa råder der stadig højkonjunktur, og i næsten alle lande stiger produktion og levestandard støt og sikkert. Alligevel er der noget, der tyder på, at herhjemme er linjen brudt. Det må vel ved denne lejlighed være naturligt først at se lidt nærmere på, hvad årsagen er til dette betydelige stemningsomsving og den ændring i vor økonomiske stilling, der ligger bag.

Det er vel efterhånden almindeligt anerkendt, at højkonjunktoren i 1958-59 næsten udelukkende skyldtes forhold, der kom til os udefra. Det var ganske vist ikke den for-